

[Elmquist.]

den offentlige Mening ikke havde turdet dømme, som de gjorde, ja, saa har vi i den højtærede Justitsministers Udtalelser og i det ærede Medlem Hr. Triers Opfattelse efter min Mening det stærkeste Bevis for, at Højesteret, hvis Opgave det er at finde Retten uden at se til ene eller den anden Side, ikke bør udsættes for nogen som helst Paavirkning, men bør staa frit og uafhængigt af alt, hvad der sker udenfor Højesterets Mure.

Jeg kan ganske underskrive, hvad det ærede Medlem Hr. Pürschel udtalte i 1926 i Anledning af Justitsministerens Tale her, nemlig at der kunde ikke overhovedet føres stærkere Bevis for ikke at gaa med til, at Højesterets Votering bliver offentlig, end de Udtalelser, den højtærede Minister den Gang kom med, Udtalelser, som det ærede Medlem Hr. Trier med sin glade Barnelatter altsaa slutter sig saa fuldstændig til.

Ud fra de Betragtninger, jeg her har gjort gældende: Ønsket om Afgørelser, der fremtræder som en Helhed, og Ønsket om at bevare Højesterets Uafhængighed, Uafhængighed ogsaa i politiske Urotider, Uafhængighed overfor Trusler eller Krav udefra, kan vi ikke, og ganske særlig ikke mod Højesterets enstemmige Protest, gaa med til Forslaget om offentlig Votering.

Et andet Spørgsmaal, som er ret indgaaende behandlet i den Betænkning, som er afgivet af det af Justitsministeriet nedsatte Udvalg, og som har givet Anledning til Ændringer i Forslaget, er Spørgsmaalet om Erstatning for uforskyldt Varetagtsarrest. Jeg skal indskrænke mig her til at sige, at vi kan give vor Tilslutning til den Formulering, som den højtærede Justitsminister har givet disse Bestemmelser, saaledes at vi ændrer de nu gældende Bestemmelser, hvorefter der ikke kan gives Erstatning, naar Dommeren mener, der har været begrundet Formodning om den paagældendes Skyld, til at der gives Erstatning i alle Tilfælde, hvor den, der har været udsat for Fængsling, ikke ved sine egne Forhold har givet Anledning til Fængsling.

Vi mener, det er en rimeligere og bedre Regel og en Regel, som er naturligere overfor den, der har været underkastet Fængsling. Men paa den anden Side kan vi ikke gaa saa vidt, som den højtærede Justitsminister gaar, nemlig at stille en Person, der tidligere har været straffet, paa samme Vilkaar som den Person, der tidligere har været fængslet uden at have været straffet.

Samfundet skal naturligvis gøre alt for at lette Forbryderens Tilbagevenden til Samfundet; men saa længe den straffede Forbryder ikke har erhvervet sine borgerlige Rettigheder tilbage, saa længe maa Samfundet efter vor Mening overfor denne Person være stillet noget anderledes end overfor den Person, der ikke har været i Konflikt med Samfundets Love. Der er ingen Tvivl om, at en Regel, hvorefter enhver professionel Forbryder, der bliver fængslet, enhver Voldsmand, kan faa Erstatning, naar Beviset mangler for hans Skyld, og Fængslingen ikke direkte skyldes hans egne Forhold, vil virke i alt for høj Grad hindrende i Politiets Arbejde; og der er ingen Tvivl om, at det vil føre til, at Erstatning til disse professionelle Forbrydere, som det ofte er fuldkomment begrundet, at Politiet søger at sikre sig straks ved en Forbrydelses Opstaaen, i stor Udstrækning vil blive ydet, hvilket vil kunne give Anledning til berettiget Kritik fra Befolkningens Side.

Vi kan derfor ganske slutte os til Statsadvokat Letts Forslag om, at her maa andre Regler gælde, her kan kun Erstatning ydes, naar det efter de fremkomne Oplysninger positivt maa antages, at vedkommende er uskyldig i den Forbrydelse, som han sigtes for.

Hvad endelig angaar Erstatning for Bevogtning, Tilhold, Ransagning o. s. v., mener jeg ogsaa her, at man bør være forsigtig med at gaa for vidt, og vi mener her, at Justitsministeren er gaaet for vidt. Har en Mand faaet et Paalæg om at holde sig i sit Hjem, eller er der foretaget Ransagning hos ham, bør Erstatning i hvert Fald kun finde Sted, hvis der virkelig bevisligt er paaført ham økonomisk Tab, men ikke for Lidelse eller Tort, som menes at være forbundet med denne Tilbageholdelse eller Bevogtning i Hjemmet. Fængsling og Bevogtning i Hjemmet kan og bør ikke sidestilles, og den personlige Skade, der tilføjes i disse Tilfælde, kan ikke sidestilles.

Ogsaa Anklageprincippet er der, saaledes som den foregaaende Ordfører udtalte, rørt ved i det foreliggende Lovforslag. Justitsministeriets Udvalg har her delt sig i et Mindretal og et Flertal. Flertallet og Justitsministeriet hævder det Standpunkt — og det hævdedes ogsaa af den foregaaende Ordfører —, at Afhøring af tiltalte bør ske i første Række af Forsvareren og Anklagemyndigheden. Landsdommer Haack har hævdet i Udvalget, at det bør være Dommeren, der foretager Af-